

ZAŠTO? ZATO.

JELENA OSVALDIĆ

SADRŽAJ

NEIZGOVORENO	1
Ne volim razmišljati da li te volim	2
Kiša	3
Nikad	4
Ta naša subota	5
O proljeću	6
Vikendaši	7
Pet godina	8
Neizgovoreno	9
NE ZNAMO ŠTO BI PA SE PRIMIMO ZA RUKE	10
Dubrovnik	11
Iva i subota	12
Što sam ja	13
Ništa	14
Ne pamtim dan	15
Digitalna večera	16
Citrona	17
Bili smo mladi	18

Plodovi zla	19
Posjet	20
SPOKOJ JE U BRESKVI	21
Ti si drugačiji	22
Lunapark	23
Kanada	24
Spokoj je u breskvi	25
Zakašnjeli buntovnici	26
Kad ljeto otvori prozore	27
Blizak samo sebi	28
Što ćemo sada kad se više ne volimo	29
Moj tata je zločinac	30
Umjesto mene	31
Sve će brzo proći	32
ODRASTI	33
Kolumbo	34
Što bi bilo kada	35
Odrasti	36
Pred zoru	37

Kolinje	38
Ljetni spleen	39
Vrt	40
Dan	41
<i>Gledam u mladića</i>	42
Dječak	43
Jedno godišnje doba	44
Francuski film	45
Kada odustaneš od života	46
JOŠ UVIJEK NIJE VRIJEME ZA OPRATI CRNO	47
Pred razvodom	48
Jedan dan u Travnom	49
Zimska	50
Moderna pjesma	51
Vikend čišćenje	52
Ne voliš dok zima prolazi	53
Nedjeljni blues	54
Tko su sretni ljudi	55
26.02.2014.	56
Drugo polugodište	57

Muškarac i otac na burzi	58
Sad(a)	59
O pjesniku i mogućem braku	60
Valentinovski overdose	61
Hipohondrija	62
O autorici	63
Impresum	64

NEIZGOVORENO

NE VOLIM RAZMIŠLJATI DA LI TE VOLIM

Ne volim razmišljati da li te volim,
jer prošlo je već sedam godina,
otkako dijelimo podstanarski stan,
a režije plaćamo na pola.

Ne volim razmišljati da li te volim,
kad me tvoja mama jučer
preko telefona pitala,
što sam nam za danas fino skuhala.

Ne volim razmišljati da li te volim,
Kada navečer dođemo kući,
i kad je „laku noć, dragi“,
sve što ti imam reći.

Ne volim razmišljati da li te volim,
Ne voliš ni ti,
Samo to nas spaja,
dragi,
u tom smo jednaki.

KIŠA

U njenoj bestjelesnosti,
čuješ je posvuda,
želiš je dodirnuti,
ona dodiruje tebe,
dolazi nenajavljeno,
odlazi kad hoće,
određuje ritam,
prava je muza.
Voli li uopće što se o njoj toliko piše?
Ona samo pada,
nekad glasnije,
nekad tiše.
Ispod kišobrana pored tebe hoda
netko,
čvrsto te drži za ruku,
kad te na rastanku pita –
Loše si volje?
Ti okrivíš kišu.

NIKAD

nikad te nisam vidjela
ali znam kako izgledaš
i koliko me voliš gledati
dok predvečer
kao neka viktorijanska ljepotica
četkam kosu ispred ogledala
u običnoj pamučnoj spavaćici
nikad ti nisam čula glas
ti i ja uvijek šutimo
tako najbolje komuniciramo
ne pričamo niti dok hodamo gradom
ne dogovaramo se tko će kupiti prašak za rublje
ne želimo kvariti kišnu kulisu
mi hodamo usporedno
jedno prema drugome
u usklađenom ritmu
ali se nikad ne susrećemo
dijele nas kontinenti
a možda samo jedna ulica
ili tramvajska stanica
ishod je isti
nikad - je često suđeno
mozaicima u vječnom nastajanju
kojima uvijek nedostaje
onaj jedan jedini nesavršeni dio

TA NAŠA SUBOTA

U ponedjeljak,
nisam te se niti sjetila,
bila je sasvim daleka,
ta naša subota.
U utorak si mi prošao kroz misli,
toliko kratko da se i ne računa.
U srijedu sam razmišljala,
kako moraju proći još tri noći do našeg susreta.
U četvrtak me već hvatala panika,
zbog loše frizure i najave snježne oluje.
U petak sam cijeli dan provela,
u salonu,
gdje starima jamče mladost,
a ružnima ljepotu.
U subotu smo čekali poziv,
ja tvoj, ti moj.
Mobitel nije zazvonio.
Ljubavnička taktika.
A nedjelja?
Nije vrijedna spomena.
Uobičajeno sumorna.

O PROLJEĆU

Što ću ja u proljeće?

Htjela bih ubrati visibabe, zavezati ih u stručak
kao čvrst dokaz.

Mogu slušati ptice, ali ne pamtim note,
trebam nešto konkretnije.

Sjetim se zavičaja, duži su dani,
tako to ide.

Napravit ću ono što mogu:

provjetriti sobu, zamijeniti zimsku robu,
oprati podove s mirisom lavande,
obrisati prašinu s ormara,
presvući, kao zmija, svoju staru kožu.

Predvečer otići na neku terasu
i naručiti kratku kavu.

Ako i neće biti sunčano, stavit ću sunčane naočale
da mogu neopaženo promatrati ljude.

Ima nešto terapijsko u tome.

VIKENDAŠI

Završio je radni tjedan, petak je popodne. Opet je poskupjelo gorivo.
Pakiramo se, punimo putni frižider, iz metropole putujemo u gorice.
Što su to gorice? Pita me kolega iz Dalmacije.
Pokušavam mu objasniti. Ide mi teško.
Spominjem mu vinograde, brežuljke, mir i voće.
Ono što je vama bevanda, nama je gemišt.
Sada pomiješaj plavetnilo mora u stupanj toplije boje.
Tamo je prozirnost obojena,
A slobodno izabrana kaotičnost na tri dana briše pravocrtност života.
Kraj kleti uvijek sanjaš ispočetka dok ti leptir slijeće na dlan,
a prva trešnja izgleda kao biblijski prizor.
Kad dođem u gorice, odmah skidam cipele otvrdnjele od betona,
da što prije zaprljam noge hodajući po travi bosa.
Ne smeta mi ni gorička mačka što me prati i ometa korak.
To je valjda sreća koja se nikad ne umara,
U sjedinjavanju rasutih fragmenata.
Doduše, da ne palim kosilicu, nastala bi džungla.
Da li bi mi i tada sve bilo tako lijepo?
Ili bi možda sanjala o neplodnom asfaltu?
U nedjelju vikendaši putuju natrag u krletke od armiranog betona.
Kraj trsja me gleda međaš Dragec.
„On ti je kak’ od Frana Galovića međaš Benkina“ –
najveća mu je briga vremenska prognoza.
„Nemre navek sonce sjati“ – kaže mi Dragec.
Zna da sam zbog polaska loše volje.
„Se’ prolazi... V petek bu bolje“.

PET GODINA

Prvi put,
u pet godina,
tek sad vidim da je u tvome gradu,
kolodvor žute boje,
pa upijam sve oko sebe,
svaki šum, i dim cigarete i Ciganku što prosi,
jer znam – tu sam zadnji put.

Prvi put,
U pet godina,
Kupujem jednosmjernu kartu,
Za vlak iz kojeg više nikad neću vidjeti
Tebe na peronu,
Kako si mi sve bliže i bliže.

I prvi put,
U pet godina,
nema te da pridržiš crveni kofer,
dok ulazim u vlak,
i prije poljupca,
uz osmijeh pružiš,
pecivo i ledeni čaj.
Moj crveni kofer je spakiran,
klizi na kotačima,
dok nestajem u tvojoj ulici,
zadnji put u pet godina.

NEIZGOVORENO

Ti i ja smo uvijek lijepo pričali,
kratili vrijeme,
još od prvog susreta,
u ordinaciji obiteljskog liječnika.
Od prve rečenice seciram,
svaku tvoju riječ,
svaki ton,
gnjavim prijateljicu satima –
Što misliš?
Da li me voli?
I dok te gledam kako pričaš,
nit' ne slutim,
da je u *neizgovorenom*
riječ koju uporno tražim,
a ne želim čuti.

NE ZNAMO ŠTO BI PA SE PRIMIMO ZA
RUKE

DUBROVNIK

Nikad nisam vidjela Dubrovnik: simbol hrvatske kulture i turizma.

Nije li tužno što su ga neki Japanci, Britanci i Amerikanci posjetili prije mene?

Znam, udaljenosti više nisu bitne. Biraš kruzer ili avion.

Ipak, meni je to nepravedno.

Ne sjetim se ja Dubrovnika često,

padne mi na pamet,

tu i tamo, najčešće u srpnju,

kad na TV-u objavljuju koliko je stiglo gostiju

i kad na Stradunu,

u bijelom lanu,

ugledam preplanulu mladu ženu mojih godina.

Onda se počinjem pitati gdje sam pogriješila,

zašto živim od majčine mirovine i tko je tomu kriv?

Ljeto baš posrami sirotinju.

Ljudi zaziru od običnog bezazlenog pitanja – Gdje ćeš na more?

Ja ću na Dravu biciklom.

Tamo nema reportaža, ni zvjezdanih hotela,

ali sve je ugodno poznato.

Iz ruksaka ću izvaditi sendvič s pohanom piletinom,

osvježiti se hladnom lubenicom,

pljuckati koštice,

i zaboraviti Dubrovnik.

IVA I SUBOTA

Jutro još nekako izgura.
Popije kavu s prijateljicama,
taj omiljeni ritual gdje nitko nikog ne sluša,
ispovijedi bez svećenika.
Poslije odlazi po namirnice u obližnji šoping centar;
lijep je dan, vozi se biciklom.
I bez ceduljice zna što će kupiti:
krumpir, meso i zelenu salatu. Počinje koračati prema blagajni,
spušta glavu, izbjegava poznata lica,
ne želi razgovarati, bolje reći, odgovarati na kurtoazna pitanja.
Uzima novine, bilo koje. I to će poslužiti da misli otplove.
Ručak je gotov, polako žvače posljednji list salate.
Svi su se digli od stola.
U kuhinji samo tišina i ona.
Još će oprati suđe i dok sapunica nestaje s njenih prstiju,
počinje rano popodne,
a ona više nema kuda.
Ne pomažu ni otkucaji sata,
ni brojanje dana na stolnom kalendaru,
Iva će se sakriti ispod teškog pokrivača.

ŠTO SAM JA

Odлучila sam odmoriti misli,
usitniti ih da se više ne mogu sljubiti,
sjesti na travu i ponuditi suncu,
da ih rastopi.

Što sam ja suncu?

Upija li ono mene,
gdje nestaje po noći,
dok spavam?

Šuma je ogoljena i siva,
oštrim bridom graniči s nebom,
strah me ući,
čekam da omekša.

Što sam ja šumi?

Da li sam joj labirint kao ona meni,
zamjera li mi što gazim po njenim mrtvim granama,
što ih ne puštam da poživaju u miru do proljeća?
Ptica u kljunu nosi grančice,
marljivo gradi smisao,
svojim pjevom ispunjava titraje,
u fragilnu ljepotu.

Što sam ja ptici?

Sličim li joj na nepouzđano drvo,
iz kojeg ne može ništa crpsti?

Sve je oko mene.

Što sam ja svemu?

NIŠTA

Nema ništa na TV-u!
O ne, skroz si u krivu, mama.
Loš film, preglasne reklame, vijesti – sve je to *nešto*.
Telefoniranje, provjeravanje mailova, ribanje,
bilo što,
samo da me ne usisa crna rupa vedrog dana,
veliki prasak utihnuća u mojoj glavi,
isprekidane sinapse koje vape za vanjskim podražajima.
Postala sam vješta u izbjegavanju tsunamija ništavila,
u kojem su se,
utopili,
stopili,
mnogi,
ali ne i ja.
Uvijek korak ispred sebe,
ne gubim što pužem i što su mi okrvavljena koljena.
Na vrijeme umaknem,
kao mačka,
ispred jurećih reflektora.
Po noći dobro spavam,
sanjam da se Zemlja vrti oko Sunca.
Čim svane, zapljusne me java,
Krug se zatvara,
jutro je ćelija otvorenog tipa,
zaranjam u nova 24 sata.

NE PAMTIM DAN

Ne pamtim dan kad su moje riječi upućene tebi,
postale razularena slova,
bez veznika,
sintakse,
stila,
tona.
Nerješiva premetaljka,
Okomito,
Vodoravno,
Zvezdano nebo bez Velikog i Malog medvjeda,
dogodilo se to možda jednog petka,
sasvim nenadano,
iako je sve vodilo k tome,
bezizlazno.
Progutala sam svoje riječi,
dok si me gušio šutnjom,
one gnjile, neprobavljene,
u mojoj utrobi.
Još uvijek postim, od *sebe*,
od *tebe*,
od nas,
od *mi*,
na čipsu sam i Coca-Coli.
Um bolno rađa riječi,
dah odmagluje slova,
nema više tvojih otisaka,
Ječri su opet riječi.

DIGITALNA VEČERA

Kad smo odlučili skončati otrcanom frazom,
možemo ostati prijatelji,
otišli smo na našu posljednju večeru,
kao civilizirani ljudi,
bez pompe, galame, nikad nismo bili primitivci.
U stvari, premalo smo se voljeli da bi urlali.
Znaš li da nas je snimila nadzorna kamera tog finog restorana kao da smo kriminalci?
Vidjela sam je u gornjem lijevom uglu kako je
točkastim crvenilom titrala svake sekunde.
Danas ionako sve ima digitalni zapis,
snimaju se porodi, sprovodi, vjenčanja i krstítke.
Podmitila sam vlasnika i dočepala se snimke.
Lijepo je imati uspomenu naše smrti.
Ja u svojoj maloj crnoj haljini,
Ti u loše ispeglanoj košulji,
Noge smo zarobili ispod stolice,
plašeći se slučajnog dodira.
Konobar nam se smiješi,
Stručno presavija ruku kojom nam toči vino,
Ipak, uvijek gledam bez tona jer se bojim da ću,
ponovno čuti kako srčeš juhu,
a to ne podnosim,
kao ni ti moje iritantno smijanje,
i još mnogo toga.
Snimka traje točno 35 minuta i 6 sekundi.
Ja je uvijek gledam u slow motionu,
da traje što dulje.

CITRONA

Ispred moje zgrade rastu dvije breze iz betona.
Mi se sastajemo u njihovom hladu.
Ti uvijek dođeš na vrijeme,
Nasloniš se na stari zahrđali Opel,
a ja svjesno kasnim pet minuta,
prema savjetu iz ženskih časopisa.
Ne znamo što bi pa se primimo za ruke.
One su skliske i znojne, bojimo se pustiti.
Netko od nas to ipak mora učiniti prvi.
Htjeli bi prestići najlonsku vrećicu koja pleše iznad asfalta.
Priječi nam put nošena ljetnim povjetarcem.
Odustajemo i skrećemo u sporednu ulicu.
Plitko dišem, teško mi je hodati po vrućini
u neudobnim japankama.
Na crveno nalakiranim noktima nevidljiv talog smoga.
Nestao je miris one tri kapi parfema.
Do kina imamo još pola sata.
Kakav je to srpanj bez sladoleda?
Volim dok izgovaraš – jednu kuglu od citrone!
U šarenom mravinjaku,
gubimo se u kadru
želimo biti sami
nestajemo u izmaglici sparine.

BILI SMO MLADI

ti i ja smo se smijali na tome sprovodu usred svećenikove propovijedi. u rukama smo držali ružu

očišćenu od trnja za baciti u grob. smijali smo se ozbiljnosti, a drugi su, kao dobro uvježban zbor,

recitirali psalme.

bili smo mladi. oni su mladi ubili sebe. četiri samoubojstva u par mjeseci.

sjećam se, bio je petak, poslije smo se dogovarali za disko.

bili smo mladi. rugali smo se svemu.

PLODOVI ZLA

ubrala sam ih u samoposluži. stajali su tik do čokoladnog zeca, jaja i mladog luka.
bili su na uskrсноj akciji. vrlo povoljni!
uvukli su se između bombona, jabuka i instant kave. prokljali između tebe i mene.
vadim ih iz košare: prvo ih gledam, mirišem, prebirem prstima.
oklijevam, pa odlazim, tek tako, oprati ruke.
u kuhinji, kraj pelargonije i bez nagovaranja zmiје: prvi ugriz, pa još jedan, sišem plod, hoću
upiti sve.
moraš probati! – vičem – baš su fini!
predvečer, prije toplog kakaa, tješim se što me sada barem mržiš.

POSJET

I ovaj Uskrs je bez sunca, kao i prošli Božić bez snijega.

Voziš se kući.

Uz zvuke lokalne radio stanice zbrajaš bijele isprekidane linije.

Vrijeme je produženih vikenda kad se posjećuje rodbina i prijatelji.

Vraćaš se onome što se zove – zavičaj.

Mama je posebno naglasila da ne zaboraviš

kupiti čokoladu nećacima, a tati šteku cigareta.

Razmišljaš kad ćeš opet morati u posjet roditeljima.

Što je bliže? Dan državnosti ili Tijelovo?

Parkiraš auto u dvorištu.

Lijevom gumom gaziš prvo proljetno cvijeće.

Već te čekaju kraj garaže.

Ljubite se i zaključujete kako vrijeme brzo prolazi:

kao da ste se jučer vidjeli, a od Božića je prošlo

već pet mjeseci.

Požuruju te da sjedneš za stol dok je juha još topla.

Moraš sve probati da se nitko ne uvrijedi:

i domaći naribani hren iz vrta, i sindikalnu šunku,

i tri vrste kolača, rakije i kupinovog vina.

Poslije prežderavanja premještate se

u dnevni boravak i pijete kavu.

Na TV-u trešte reklame, veselje uskrsnuća.

Tata je kralj daljinskog upravljača i ne želi smanjiti ton.

Nakon dva srka, vrijeme je za

nezaobilazno blagdansko pitanje:

Kad se misliš ženiti?

Vrijeme ti je, sine.

SPOKOJ JE U BRESKVI

TI SI DRUGAČIJI

Poklanjaš mi smokve i malog ježa
Kojeg još nije zgazila cesta
Živiš na dalekom istoku
Gdje se rađa užarena kugla
Voziš bicikl s pomoćnim kotačima
Padaš na blatnjavoj ravnici
Ti si drugačiji

Ljeti se pereš u dvorištu tišine
Pišeš pjesme dobre pjesme
O onostranom i prisutnom
Ne pišeš posvete
Zamara te patetika
Nijemi razgovori
Ti si drugačiji

Tvoje su oči boje praznine
Tvoje misli su jake i bez uporišta
I sam se čudiš odakle dolaze
Ti si drugačiji

Ništavilo ti je muza
Jer ne osjećaš ništa
Ipak crpiš kao imela
Ti si drugačiji
Ti si sve i ti si ništa

LUNAPARK

Pljusak je razbio sunce

Dišemo na škrge

Gutamo zrak

Što ćemo u ovom gradu u kojem nema klupa?

U kojem moraš hodati a nemaš gdje stići

Lunapark gostuje u mrtvom gradu

Veliki i mali ringišpil na sprženoj travi

Osigurani lancima

Vrištimo od dosade i bijesa

Osvajamo besplatnu vožnju

Ti trzaš tijelom, igraš fliper

Ja se lijepim rozom šećernom vunom

Autićima zatvaramo strujni krug

Kupujemo još jedan žeton

Sigurni da će mladost trajati vječno

KANADA

Hrvati su otkrili Kanadu kao što je Kolumbo otkrio Ameriku. Ti si Vlado i imaš dvadesetpet godina. Nezaposleni stolar.

Ja sam Ana. Devetnaestogodišnja perspektivna studentica. Volimo se već tri godine.

Nesretan si što me ne možeš odvesti na neko putovanje, što ljetujemo kod tvoje strine i što te moja mama mrzi.

Ne može više tako! – kažeš. Ja sam muško! Odlazim iz ove proklete zemlje!

Zar ne znaš da će nas dijeliti veliko plavetnilo koje vreba iz dubine

Koje utapa mirise, razmazuje kolorite?

Ne brini, draga. Ovo je iskušenje. Mi smo jedinstveni. Plovimo protiv struje.

Ti si Vlado. Ja sam Ana. Ne volimo se već dvije godine.

SPOKOJ JE U BRESKVI

More me utopilo i nokti su mi plavi. Sol mi grize usne. Više ne raspoznajem gdje počinje

Nebo

Nemam više snage odgurivati val

Sunce oživljava umrlo, kamen tetovira kožu

Krema za sunčanje hladi usijana leđa

Kap po kap

Majka štiti svoju djecu i od sunca. Život od života.

U hladu, pod jednim borom, naše je mjesto

Gladni smo, moj brat i ja. Jedemo tu breskvu. Ohlađenu. Iz putnog frižidera.

Zaogrnuti ručnicima

Dok se opet ne predamo moru

ZAKAŠNJELI BUNTOVNICI

U zatišju mladosti
Urlamo još ovaj put
Razbijamo izloge
Izvikujemo parole
Pravi je čas za prekasni bunt

Neki muškarac pogledava na sat
Zijeva
Tramvaj lijeno ulazi u zavoj
Žena mi nudi kiticu cvijeća za par kuna

Nitko nas ne gleda
Ne čuje
Nismo važni
Navikli su na takve kao mi
Mrave koje otreseš rukom
Dim koji lijeno otpuhneš

Usmrđeni od nemoći
Stat ćemo nasred ceste
Životinjski se poljubiti
Izazvati lančani sudar
Razbjesniti one usamljene
I onda se dovući kući

KAD LJETO OTVORI PROZORE

Kad ljeto otvori prozore,
provjetrava se tišina.
Topi se magla koja je gušila nadu i hranila strah.
Sve prodiše kad ljeto otvori prozore,
zaglušeno i zabrtvljeno ponovno pupa.
Sada jasno čuješ, muž ženi više *kurvo*,
a činili su se kao skladan par.
Kad ljeto otvori prozore udišeš sparinu
jer nisi dovoljno štedjela za mirise Mediterana.
Prištavi dječak iz prizemlja narastao je preko zime,
satima svira harmoniku uz zujanje klime.
Otvora se nebo,
pljusak ne osvježava
zarobljene na kontinentu.
Kad ljeto otvori prozore,
moraš živjeti,
hoćeš-nećeš.

BLIZAK SAMO SEBI

Okrećem si leđa
Hodam unatrag
Tebi se vraćam
Kad bježim od sebe

Prečica primamljiva
U poljima pamuka
Na ispucanoj usni
Trag osušene krvi

Čujem te
Šumiš u daljini
Vidim te
Šćućurenog iza oblaka
Gubim te
Nadohvat ruke

U obećanoj zemlji
Blizak samo sebi

ŠTO ĆEMO SADA KAD SE VIŠE NE VOLIMO

Na prozoru dnevne sobe
Gledam u biljku koju si mi poklonio lani
Nikad je ne zalijevam, a ona cvijeta
Prelijepa je i potpuno zanemarena
Tko bi rekao da će nas nadživjeti biljka
Kojoj ne znamo ni ime

I što ćemo sada kad se više ne volimo,
a već znamo imena nerođene djece?
Hoćeš li biti gentleman i reći da sam ja ostavila tebe?

Reci, kako podijeliti mačku
koju smo promrzlu spasili od sigurne smrti?
Imaš li formulu za dostojanstven ispraćaj osjećaja
koji je umro nakon duge i teške bolesti?

Dragi, molim te, uzmi sve:
Knjige, namještaj, televizor, frižider
Ali meni ostavi mačku
Možeš je posjećivati svaki drugi vikend.

MOJ TATA JE ZLOČINAC

Ja nisam dijete branitelja. U našem stanu nema spomenica, nema nikakvog znamenja
O nama se ne može donijeti nikakav zaključak, nikakva odluka
Danas, nešto prije podneva
Moj tata je počinio višestruko ubojstvo, bez olakotne okolnosti nehaja
Ubio je pčele koje su zauzele drvenu kućicu namijenjenu pticama
Ubio ih je maminim lakom za kosu, zatvorio im vrata života teškim kamenom
Umirale su u mucu, polako
Kaže da ih je ubio radi naše sigurnosti
One preživjele, koje su u vrijeme masakra bezbrižno oprašivale livadno cvijeće
Stvarale život, med koji ćemo jesti
Sad bezglavo zuje nad mjestom zločina
Kuda će poći, gdje će spavati
Ne znam
Znam
Mi smo sada sigurni u svojoj kućici

UMJESTO MENE

Da li sam živjela prije rođenja?

Da li ću umrijeti poslije smrti?

Mogu li vječno *biti*?

Trebam li nadživjeti sebe?

Kao mehanizam sata

Navijam se svako jutro

Dišem u pravilnim otkucajima

Rutinski ritmično

Zaustavit će se kazaljke

Ponovno pokrenuti

Rodit će netko novi

Umjesto mene

SVE ĆE BRZO PROĆI

Zažmiri

I sve će brzo proći

Vidjet ćeš

Nitko neće primijetiti

Sad je ionako kasno

Za novo drvo života

Njegovat ćemo ovo što imamo

Prskati protiv nametnika

Ne bi bilo zgodno sad otići

Kupili smo auto na kredit

Imamo i dijete

Stvorili smo život

Samo sklopi oči

Ne razmišljaj

Zaboravi

I sve će brzo proći

ODRASTI

KOLUMBO

Kapitalizam je stigao u naš mali grad
Para nebo neonskim svjetlima
Visok je i jak
Sad više nismo zaostali
I mi imamo veliki šoping centar
I mi možemo birati između deset vrsta
Francuskih sireva i belgijskih čokolada
Piti vino čiji naziv ne znamo pročitati
Sakupljati bonove
Pratiti 2 u 1 akcije
Što više kupiti
Da je popust veći

Ameriku nikad nećemo vidjeti
Ali jest ćemo Kolumbo
I šetati alejama supermarketa

ŠTO BI BILO KADA

Vraćajući se s posla, navratio je do pekare
Za nju jedna kajzerica, prutić za njega
Grad proždire aute i ljude
Oni se uvijek nanovo nude
Tri boje semafora diktiraju ritam
Na crvenom razmišlja – *što bi bilo kada*
Kad se želja rađala, treperilo je žuto
Zeleno je – mora krenuti silovito
Na drugom križanju skreće desno
Parkira auto točno ispred ulaza
U toplom dvosobnom stanu
Ona čeka kajzericu i njega
Što bi bilo kada – razmišlja dok pere zube
Ona više da joj donese šalicu mlijeka
Istuširao se, ugasio svjetlo
Što bi bilo kada?
Sutra će razmišljati
Sad mu se spava

ODRASTI

Netko mi je rekao, ne sjećam se više tko, da ću odrasti kad ću cijeli dan moći biti sama

I ne bojati se

I bilo je tih dana kada sam bila sama, i bilo je tih noći kad je bio sa mnom

Ali nikad nije bilo dana kada se nisam bojala

Nećeg

A da nije bolest, smrt, bilo što, čega se boje normalni ljudi

Nećeg

Što se budi i liježe sa mnom

Bez identiteta

Morate još nešto znati

Mogu gledati mrtvaca i ne bojim se mraka

Ali nikad nije bilo dana kad se nisam bojala

Odrasti

PRED ZORU

Ponekad,
u najcrnjem satu,
kad je jastuk prevruć s obje strane,
kad svi koje volim spavaju
opijeni nesvjesnim
kao da su umrli,
ja se
zarobljena u vlastitoj budnosti
nadam zvuku noćnog tramvaja,
koji nikad ne dolazi.
U susjednoj zgradi gori svjetlo,
na trećem katu
silueta studenta koji sprema ispit,
o kako lijepa utjeha
dok zbrajam
koliko duša
pleše sa mnom
ovaj noćni tango,
koliko žena u mucu rađa
nove živote,
koliko otpisanih umire
u svitanje,
pred zoru.

KOLINJE

Naoštren nož
ubio je jednu,
inteligentnu životinju,
koja će prehraniti peteročlanu obitelj,
u tome danu blata i krvi,
na bijeloj plahti snijega,
ispranog maglom i
prozirnom vodom
od šljiva
koje smo marljivo kupili iz bakinog vrta,
kako bi otac lakše podnio nas
i zimske noći,
kad smo znali da moramo biti tiši
od ustajalog zraka
uvučenog u vlažne zidove naše prizemnice.
Danas, tu jednu životinju, ubijaju metkom,
civilizirano i manje okrutno.
Od peteročlane obitelji,
ostao sam samo ja,
(i brat s kojim se ne razgovaram),
nahrانjen suhomesnatim proizvodima,
te jedne životinje.
U tišini garsonijere nebodera,
htio bih vikati,
ali nemam na koga i nemam na što,
ugrijan centralnim grijanjem
i prozirnom vodom
s police nekog supermarketa
kako bih lakše podnio sebe u predugoj noći.

LJETNI SPLEEN

Dan je predug i previše sja.
Spustili smo rolete željni utjehe mraka.
Na asfaltu se auti i ljudi
peku na naglo.
Ljetni praznici – djeci,
godišnji odmori – onima koji još uvijek rade.
Više se ne borimo protiv muha.
Slomile su naš slabašni otpor.
Sad se goste trulim bananama
i ostacima ručka.
Ventilator nas hladi zrakom
koji smo već jednom
i udahnuli i izdahnuli.
Otpuhuje i neke,
možda životno važne odluke,
no nemamo ih snage podići s poda
dok zavaljeni u trosjedu pijuckamo limunadu
slijepljeni znojem.
Na rub moje čaše dolijeće muha.
Odlučujem – e sad si mrtva!
Utopiti se u limunadi i nije najgora stvar koja se može dogoditi.
Odmah mi je lakše zbog te male, trenutne pobjede.
Najbolje da odspavam jedan sat,
ionako je prevruće za dodire dva umorna tijela.
Kada vani padne prvi mrak,
probudit ćeš me, upaliti televizor,
i onda,
sve opet,
ispočetka.

VRT

Kad moja majka sadi vrt, sakrije svoje smežurano lice pod slamnatim šeširom
i u haljini boje lubenice, savije svoja staračka leđa, još jednom, za sve nas.
Gledam je kako pravi gredice i slabašnom podlakticom briše znoj sa čela.
Čovjek ne bi trebao razmišljati ni o čemu po ovako lijepom danu.
U hladu oraha, meni sve smeta; i pčela i cvrčak i ptica,
a najviše me smeta njena požrtvovanost i njena mirnoća.
Pitam se, zna li da će njen vrt prekriti trava ili mravinjak kad je više ne bude?
Nitko od njene djece ne misli saditi život. Mi smo zarobljenici naših neplodnih misli.
Plakala bih, ali ne znam kako.
Maše mi, a ja joj se smiješim. Na tanjuru je ostala zadnja trešnja.
Već je podne. Ona ne sluti moje misli.

DAN

Ovo nije dan u kojem
želim slušati bilo života
kad naslonim glavu na zapešće i
s balkona gledam aute i ljude raštrkanih smjerova.
Nešto se uvijek događa,
znam,
i kad zažmirim
avioni ostavljaju tragove sudbina na nebu,
pauk u kutu plete svoju krhku mrežu,
pali se ulična rasvjeta,
bez obzira na mene.
Već je noć.
Ujutro žut maslačak,
sad je bijel,
izgleda kao snijeg usred ljeta.
Sutra će ga neko dijete
ili vjetar
otpuhnuti da bi se rodio novi.
Zna li biljka da i ona mora umrijeti?
Još uvijek dišem.
Izgleda da sam preživjela
dan
u kojem sam poželjela biti privid,
samo sjena.

* * *

Gledam u mladića.
Stoji pored aparata za gašenje požara
u kvartovskoj ambulanti.
Mlađi je od mene bezbroj godina,
nosi križ oko vrata,
jasan dokaz
da vjeruje u Isusa i vječni život.
Još se uvijek stigne izliječiti se od sebe i drugih,
ima vrijeme ovog svijeta,
ali mlad je,
a mladosti se žuri.
Pogledom tražim ima li u ovom mračnom hodniku
nekog
tko više niti promatra, niti vjeruje,
utopljene duše i gluhih misli,
netko
tko je odsutniji od mene;
to je moja utjeha.

DJEČAK

Postojiš li, dječāče?

Dišeš li za mene?

Jesi li sasvim blizu ili me još uvijek tražiš

na neotkrivenom kontinentu,

hodajući po nebu,

kao i ja tebe,

u slutnji i riječima,

oslijepljena od mraka,

u mrtvim očima drugih dječāka.

Mutan je san našeg djetinjstva,

izgubili smo se odrastajući,

postajući (ne)ljudi.

Gdje si?

Ne napuštaj me.

Od nas dvoje,

više nema djevojčice

koja te zamislila.

JEDNO GODIŠNJE DOBA

Bili smo jesen
Jesenas
Jesenski
Bili smo samo jedna melodija
Nismo mogli kroz sva četiri godišnja doba
Kao što je mogao Vivaldi
Kao što može priroda
Vidjela sam tvoje stope na prvom snijegu
Zgažene od slučajnih prolaznika
Otopljene od podnevnog sunca
Mislila sam
Šetali smo po najljepšim bojama
Crvenoj i žutoj
Zašto ne bi zajedno pobijedili mrak
Doživjeli dan
Zašto ne bi sanjali o proljeću
U proljeće o ljetu
Prolazili kroz cikluse
Stvarne i izmišljene
Sada ovako sama
Ili s nekim
Tko nije ti
Brojim dane
Do tebe
Brojim dane
Do jeseni

FRANCUSKI FILM

Oduvijek volim gledati francuske filmove.

Evo baš jedan na HRT3. Francuzi su kul, a opet nisu hladni kao Nijemci i ne dramatiziraju kao Talijani.

Kad žena u francuskom filmu sazna za preljub muža, ona to shvati kao normalnu ljudsku potrebu;

opere kosu, sjedne kraj prozora, zapali cigaretu, popije čašu crnog vina, odluta mislima i, uz neku šansonu, prisjeti se kako je jedne davne jesenske večeri baš ona prvi put prevarila muža.

Meni su francuski filmovi sedativni, likovi su nekako odsutni, zatvoreni u sebe, a opet, mi koji gledamo, možemo točno osjetiti pritajeni košmar u njihovim glavama.

Ipak, sve se i dalje rutinski odvija; ujutro se djeca odvoze u vrtić, navečer se svrati kupiti kruh,

razgovori „kako je bilo na poslu“ kad se stigne kući.

Te likove zapravo nikad dovoljno ne upoznaš,

ne znaš što im je motiv pa odjednom shvatiš da ne poznaješ ni sebe.

I onda ugasiš televizor, opereš zube i odeš sanjati.

KADA ODUSTANEŠ OD ŽIVOTA

Kada odustaneš od života

Status na fejsu ti čini radost

Pišeš o onome što si htio i što si nekoć bio

A jedan lajk više ti znači sve

Kada odustaneš od života, bojiš se prevariti ženu

I ne voliš slušati "Ne daj se, Ines"

Plašiš se svega, najviše što si živ,

Važna je samo rutina i red

Kada odustaneš od života

Više ne primjećuješ umornu i lijepu blagajnicu u dućanu

Već prstima zbrajaš imaš li dovoljno bodova na popustu kupiti blender za miksanje voća i povrća jer - zdravlje je ipak najvažnije!

Kada odustaneš od života

Odustaneš od romana koji si trebao napisati i pišeš ljubavne pjesme

Kada odustaneš od života

Odustanak je najbolje rješenje

JOŠ UVIJEK NIJE VRIJEME ZA OPRATI CRNO

PRED RAZVODOM

Naš stan u kolovozu je prazan.
Nismo na Jadranu.
Djeca su kod bake i djeda,
mi se ne prepoznajemo.
Ja sama spavam,
na našem francuskom krevetu,
preko tvoje strane,
a opet zgrčeno.
Ti si preko puta,
U sobi naše kćeri,
Kraj Hello Kitty,
Bazdiš na Bloody Mary.

JEDAN DAN U TRAVNOM

Baš je ugodno živjeti na četrnaestom katu
jednog novozagrebačkog nebodera,
gdje jednak je broj ljudi i udomljenih pasa.
Kažu da je previsoko,
Ali nemam strah od visine pa mi ne smeta,
kao što mi ne smeta ni odsustvo kvartovskog elitizma.
Uživam u pogledu i tišini koju donosi život bliži oblacima.
Svako jutro, prije alarma, budi me zvuk tramvaja. Izvlačim se iz kreveta.
Kroz prozor vidim da se gospođa Benčić,
sa sedmog kata, već vraća iz Konzuma:
u platnenoj eko-vrećici
samo akcijski letak,
mlijeko i polubijeli kruh. U liftu me zasljepljuje neonsko svjetlo,
ogledalo je postavljeno zbog klaustrofobije.
Rano je, ne volim se gledati,
pa tek nijemo putujem kroz katove.
Prije posla,
odlazim na jogu zaustaviti starenje,
a dijete vodim u francuski vrtić,
kažu: do tri upijaju najviše. Na kraju dana isti lift me vozi
U dvosoban komforan stan
Zamišljam da sam sretna
zbog punih vrećica iz Avenue Malla
jer siječanjaska rasprodaja je.

ZIMSKA

Vani sniježi.

Kažu: bijelo govno pada,

a samo tada

i ružna dvorišta,

postaju lijepa,

postaju djevičanska.

Svaka pahulja na licu

Sjeti me da sam živa

u staklenom odsjaju,

prozirna bjelina.

U mojoj ruci lopata,

u tvojoj krigla crnog piva,

dok ja čistim snijeg,

ti spokojno hiberniraš.

MODERNA PJESMA

dosta mi je demode pjesama o nesretnoj ljubavi
godišnjim dobima i s pravilnim
cesarićevskim rimama
želim biti moderna i napisati modernu pjesmu
što se piše kao kratka priča i s malim slovima
bez interpunkcijskih znakova
moderna pjesma je egzistencijalistička i metafizička
kao u očekivanju godota ispituje
apsurd života i trenutka
ono što je u kuhinji kurkuma
to je moderna pjesma u poeziji 21. stoljeća
i što je manje običnom čovjeku shvatljiva
to je više moderna
više genijalna

VIKEND ČIŠĆENJE

S Domestosom citrusnog mirisa,
svake nedjelje krećem u misiju čišćenja.
Navlačim žute gumene rukavice da se zaštitim od bakterija.
I tako, svakog vikenda, čistim životni prostor od prašine i grinja.
Zvuk usisivača u mojoj zgradi posvuda.
U ovome nisam sama.
Ne mogu očistiti prljavštinu u sebi,
pa čistim oko sebe,
da stvorim privid reda.
Tada mogu obećati sebi i najbližima,
kako ću u čistom i oribanom,
počevši od ponedjeljka,
završiti nedovršeno ili vratiti izgubljeno.
Vikend čišćenje se ciklusno,
svakih sedam dana ponavlja,
kao bezuspješna psihoterapija
uspješnog samozavaravanja.

NE VOLIŠ DOK ZIMA PROLAZI

Ne voliš dok zima prolazi iako je račun za plin sve manji.
Zaključuješ, važno je biti, a ne imati, kao Erich Fromm.
Opet, sav si u kontradikciji,
cilj ti od sebe što dalje pobjeći, a to je lakše u zimi.
Ne voliš dok zima prolazi,
kad se led topi i snijeg kopni,
kad te više ne štiti njen mrak i tišina,
kad neprobojnu hladnoću pobjeđuje toplina,
a sunce otkriva rane, dotad nevidljive drugima.
Ne voliš dok zima prolazi,
osjećaš pritisak buđenja i rađanja,
a ti si mrtvac sa znakovima života u samoinduciranoj komi.
U uskrsnuće ti je teško vjerovati, iako si, kao mali ministrirao
i udisao vjeru, ufanje i ljubav, na nedjeljnoj misi.
Ta bijela visibaba koja se probija iz umrlog šipražja,
praćena prvim pjevom ptica,
samo je probudila usnuli jaz između onoga što si postao, a što si trebao biti.
Prezireš što se ne možeš veseliti, proljetnoj iskričavosti i životu,
a niti, kao nekoć, sakriti u zimskoj igri svjetla i sjene.
Ne voliš dok zima prolazi
Jer proljeće te tjera na umjetno disanje,
Tvoja savjest i svijest sve su bliže,
Ti želiš kraj, a ne proljeće.

NEDJELJNI BLUES

Budiš se.

Spuštene rolete ne odaju gdje si.

Ono što si jučer odjenuo

još uvijek je na tebi.

Pokretne slike izgubljenih lica,

miris duhana

i alkoholnih para

nasljeđe su subotnje večeri.

Kroz prozor promatraš sakupljače boca

i dok čekaš da te netko nazove,

pripremaš svoj nedjeljni ručak –

juhu iz vrećice.

Već je kasno popodne.

Na TV-u samo reprize.

Da zaboraviš jučer, danas, sutra,

odlaziš na spavanje.

TKO SU SRETNI LJUDI

Tko su sretni ljudi?

Objašnjavalo je jučer čak pet psihologa,

s natuknicama kako biti sretan i s osobnim svjedočanstvima.

Plan i program sreće zgusnut radi preglednosti u power point prezentaciji.

U očev rokovnik iz 2007. zapisuješ sve ono istaknuto debelim slovima

i marljivo podcrtavaš zelenim markerom.

Važno je znati da možeš izabrati i da je sve je u tvojoj glavi.

Prisili se na sreću i ne zaboravi se smijati!

Kad je crno, ti zamisli rozo, kad je mrak, ti upali svjetlo.

Sasvim je jednostavno.

Unajmi životnog trenera i istreniraj sreću!

Nabij kondiciju!

Budi fit za život,

taj maraton kojem nitko ne zna točan broj kilometara

(osim onih koji sami odluče da se od svega žele zauvijek odmoriti).

Kad je teško samo ponavljaj: *misli pozitivno... misli pozitivno.*

Na kraju dana,

Ako baš postane neizdrživo

Posegni rukom do noćnog ormarića

Neće ti biti prvi put.

Prsti će sami pronaći,

već po navici,

čudesnu Normu Belle.

26.02.2014.

Danas je rođendan J. Casha.

Sutra od moga brata.

U kuhinji meljem orahe za tortu bez ijednog kata.

Čitam da je Johnny rođen 1932. Ne da mi se računati koliko bi danas imao godina pa uzimam mobitel.

On računa umjesto mene jer – novac je vrijeme.

Kalkulatori su izumrli. Danas je u mobitelu sve što ti treba.

Na zaslonu piše 82 godine. Pet godina mlađi od moje, još žive bake.

Ono što Johnny ne zna da sam zapravo ja njegova June Carter.

Pitam se da li i tamo *negdje*,

za vjernike *gore*, za ateiste možda dolje,

još uvijek nosi, kao što je obećao samo crno. „Ah, I'd love to wear a rainbow every day

And tell the world that everything's okay

But I'll try to carry off a little darkness on my back

Till things are brighter,

I'm the Man in Black“

Orasi su mljeveni.

Uzimam mikser da zaglušim prvo čitanje Zakona o radu, čitaj „kapitalu“.

Dragi Johnny

„say hello to June“,

I nek' ne pali veš mašinu.

Još uvijek nije vrijeme za oprati crno.

DRUGO POLUGODIŠTE

Smetlari su prije tvoje jutarnje kave
pokupili ostatke vikenda i izgubljenih nada.
Čuo si ih dok si obavljao jutarnju higijenu.
Zaradili su već pola dnevnice
dok se smeđi šećer tek topio u tvojoj handmade šalici.
U školi je drugo polugodište.
Djeca su naučila tablicu množenja i dijeljenje s dvoznamenkastim brojem.
Pogledao si jutarnje vijesti.
Pročitao portale.
U Ukrajini počinje rat.
U Hrvatskoj se tek spremaju za pokret u niskom startu.
Do podneva deset puta provjeravaš fejsbuk – u plavo-bijelom svijetu ništa novo.
Vani je opet neka ciklona.
Kisnu samo oni koji moraju.
Ti u svojoj sobi ne moraš nigdje.
Nitko te ne zove.
I baš ti je dobro.

MUŠKARAC I OTAC NA BURZI

Toliko se dugo budiš u istome krevetu
da se isto i različito više ne razlikuju.
Poznato je neprepoznatljivo.
Osjećaš se kao da nikad nisi nikamo otišao.
Hiperrealistične crte lica tvoje žene
sad su uokvirene u apstrakciju 21. stoljeća,
kao i vaša vjenčana slika.
U isto vrijeme te budi ista polifona melodija tvog omiljenog benda iz mladosti.
Jedino se mijenja boja tvoje krevetnine
i miris omekšivača: proljetna zora ili pinus nigra.
Na burzi si već dvije godine,
ali doprinosiš kućnom budžetu jer vam dijete ne ide u vrtić.
Ti ga čuvaš u svojim najproduktivnijim godinama i znaš sve pjesmice napamet.
Dobra je stvar što uvijek imaš vremena za doručak: zagorjeli dvopek i topli čaj.
Tješiš se.
Dobar si otac,
A i bit ćeš zdrav.

SAD(A)

Čim sam počela pisati,
sada je već nestalo, a zapravo je uvijek u nastajanju,
u neprekidnom obnavljanju.
Proždire sve pred sobom kao što svijest proždire savjest.
Ovisno o vremenskim jedinicama samo se preobražava
u nešto što nazivamo prošlost, a već sljedeće sekunde
u nešto što zovemo budućnost,
i čemu se naivno radujemo.
Sada istovremeno prolazi kroz tri vremenske zone,
svakodnevno proživljeni perpetuum mobile.
Sada je ponedjeljak, 14:35. Sljedećim stihom sve je već postalo prošlost.
Sada je ožujak.
Puše prvi proljetni vjetar,
ali više se nikad neće igrati vlatima trave kao danas.
More će uvijek biti plavo i oplakivat će obale,
ali više nikad u istu sekundu i pod istim kutom kao *sada* u 14:38.
Svakim slovom ove pjesme još sam starija.
Iza mene je sve više prošlosti, a sve manje budućnosti. Svejedno se veselim.
U susjednoj sobi, tata je odjednom prestao hrkati,
sam od sebe, bez alarma, točno minutu prije početka vijesti u 3 koje nikad ne propušta.
Sviđa mu se kako još samo na radiju razlikuju č i ć .
Poslije je ustao i otišao zapaliti jednu na balkon jer mu mama zabranjuje pušiti u stanu.
Pritom me, kroz poluotvorena vrata, upitao –
Zašto opet uzaludno trošiš vrijeme?
Šteta je jer se ovaj dan i *sada* nikad neće ponoviti.
Još bolje, pomislim, i nastavim pisati.

O PJESNIKU I MOGUĆEM BRAKU

Voljela bih voljeti pjesnika. Nikakvog prozaika,
baš pjesnika na posljednjem nalazištu ljubavi.
U mom haustoru, točnije, u suterenu, živi jedan, kao u klišeju.
Saznala sam mu ime i godine,
kao i to da nije iz Zagreba pa pretpostavljam da možda pati od provincijskog kompleksa.
Sve mi to ide u prilog.
Ima nagrađenu zbirku u kojoj se žali kako je sam i bez smisla.
Time mi se čini kao lagan plijen, što je dobro,
jer nemam više ni vremena ni energije za bilo što kompleksno.
Promatram ga već dugo.
Najčešće ga spazim čekajući da mi zavrije voda za kavu
kad se iz grada vraća biciklom. Nikad se ne smije kao da ne smije.
U mom životu nisu ostajali ni profesori, ni bankari, nije opstalo nijedno zanimanje.
Više se ne sjećam tko je za to kriv. Bilo je davno, a nije ni bitno.
Uglavnom, nema nikoga. Samo ja i moja dvanaest godina stara mačka
koja više nema volju za igrom i samo spava.
Zato sam sigurna, da onako šmrca i na rubu anoreksije, ne zahtijeva ništa.
Poslije trajne salame i skoro pljesnivog kruha, lako ću ga pridobiti toplim jelom na žlicu.
Ubrzo će se naviknuti na skuhanu i na čisto rublje.
Bit će to jedan uredan malograđanski život s mojom „zagrebački holding“ plaćom.
Imat ćemo i uvijek svježije povrće iz urbanog vrta koje će on plijeviti
u slobodno vrijeme, dok ne piše.
Uskoro će se stvoriti ovisnost – temelj svake duge i sretne veze,
a mi ćemo živjeti „happily ever after“.

VALENTINOVSKI OVERDOSE

Jučer sam ti rekla – Ne kupuj mi ništa!
Naša je ljubav jača od konzumerizma.
Danas u haljini ljubavne boje
očekujem plišanog medvjedića
koji na trbuhu čvrsto stišće srce
s plastificiranim *volim te*.
Nakon posla svrati u Billu.
Na akciji ima finih bomboniera i parfema.
Sebi kupi Hugo Boss, meni Naomi Campbell.
Ne obaziri se na cijene i ljigavost Valentinova.
Nahrani me ljubavlju
iz ukrasne vrećice,
ne zaboravi buket crvenih ruža.
Nahrani me
Čokoladnim Milka srcima
Pokloni mi
Valentinovski zlatni šut.

HIPOHONDRIJA

Kašlješ već predugo. Blijeda si.
Temperatura ti je povišena
iako varaš i mjeriš je samo dvije minute.
Google, Pliva zdravlje i Oridinacija hr. donijeli su jednoglasnu odluku – leukemija.
Moraš izvaditi krv, na tašte,
da se ne poremeti biokemija tijela.
Ako ipak bude sve u redu,
obećala si sama sebi,
postat ćeš dobrovoljni darivatelj krvi.
U sterilnoj čekaonici Doma zdravlja stolice pričvršćene za pod.
I one su zarobljene poput tebe.
U zraku miris lijekova, dezinfekcijskih sredstava i ljudi.
Spuštene glave vješto skrivaju identitete.
Trogodišnja djevojčica dahom magli staklo i slika srca dok je majka prestravljeno gleda.
Bolest čovjeka najviše ponizi. Pljune mu u lice.
Sestra po peti put prolazi hodnikom. Ne nosi više one bijele drvene klompe, već neke
šarene.
Proziva me zvonkim glasom. S poviješću bolesti ulazim po nagovještaj kraja.
Čovjek u bijeloj kuti iščitava nalaz: leukociti, trombociti, eritociti u granicama normale,
željezo, sedimentacija – sve u najboljem redu.
Vi ste samo još jedan nezdrav duh u zdravom tijelu.

Jelena Osvaldić

Rođena 1981. u Zagrebu. Studirala na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Piše kratke priče i poeziju. Objavljivala na književnim portalima, kao i na web stranici Centra za kreativno pisanje Zagreb (CEKAPE) u sklopu deset najboljih kratkih priča, u Zarezu, Poeziji, Književnoj Republici, Gornjogradskom zborniku i Podravskom zborniku. Nagrađena na Stiholoporterovom natječaju poezije. Dobitnica književne nagrade Ivan vitez Trnski 2014. za najbolji neobjavljeni rukopis autora do 35 godina koju dodjeljuje Podravsko-prigorski ogranak DHK, finalistica natječaja za kratku priču portala „Kritična masa“. Objavila zbirku pjesama *Zašto? Zato.* (2015).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 50

Jelena Osvaldić

ZAŠTO? ZATO.

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2019 Jelena Osvaldić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

Free-Photos / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-637-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-638-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-639-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-640-9 (MOBI)

Prvo izdanje

Društvo hrvatskih književnika, Podravsko-prigorski ogranak,
Koprivnica, 2015.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**